Mijn liefste is zo bizonder
als een appelboom los in het bos.
Beschut tegen de zon
zit ik in de schaduw eronder
zijn appels zoet in mijn mond.

Ik ga met hem naar het feest
zijn liefde is als een vlag
als een vlag over me heen.

Geef me gauw iets te eten
een appel, een koek,
want ziek ben ik, ziek van verlangen.

O, dat ik in zijn armen lag
één onder mijn hoofd
één over me heen
en dat ik zijn ogen boven me zag!

Ik zeg jullie met klem
Jerusalemse meisjes
zet niet tot liefde aan
laat haar vanzelf ontstaan.

Uit: *27 liefdesliedjes*, Amsterdam 1971
(Hooglied 2: 3 -7)

Remonstrantse Gemeente Alkmaar

9 november 2016, 10.30 uur

Gesprekskring

Dichters aan het woord

Rob Kaptein

Bij Jet Vlieg
Noorderkade 305
Tel. 072 – 512 15 08

Gedichtjes van Judith Herzberg

Volgende keren:

7 december, 18 januari

DROOM

Gelukkig dat er nog iets werd gevonden
waardoor de telefoon de rariteitenkast in kon;
een middel dat twee mensen waar ter wereld
zo verbond dat alles zonder omslag kon verzonden
gedachten, regels, wensen, vragen, antwoord
en vermoedens. Het dagblad *Trouw*
had hiervan het patent. Het reed
met heel veel gele wagens door de straat beneden.
Niet iedereen die wou
kreeg meteen een abonnement.

Uit: *Botshol*, Amsterdam 1980

BIJ EEN FOTO

Zij hoort, het hoofd leeg,
wat hij weet over leven.
Zijn verhaal houdt zij heel
door niet te sorteren.

Zijn woorden laat zij rustig binnen
zij komt uit de kalmte
uit de kalme kindertijd
haar begrip is innen.

Met de ernst ook van een kind
dat alles neemt; tegenslag, pijn
omdat het er nu eenmaal is
en zij met het begin begint
geen eindpunt nog in zicht.

Zijn verhaal houdt zij gaaf
door niets te herkennen, er
niets tegenover te stellen
dat lijkt en toch niet lijkt.

Eigenlijk ernstiger dan hij
met zijn schampere grapjes
over wat hij nauwelijks droefenis
en letsel durft te noemen,
staat zij hem toe te lachen
en wacht tot hij gelachen heeft.
Hoofd leeg, moe, toegenegen.

Uit: *Zeepost*, Amsterdam 1964